

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Eva Chupíková

ZORNIČKA

Albatros

Zornička

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Zornička – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZORNIČKA

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Eva Chupíková

Albatros

Text © Zuzana Štelbaská, 2015, 2021
Illustrations © Eva Chupíková, 2015, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2472-2
ISBN e-knihy 978-80-566-2513-2 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2514-9 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2512-5 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Záhrada

Jedna nôžka, druhá nôžka. Cup, cup, hop a skok, a šplech rovno do mláky!

„Ako sa kvapky krásne na slnku ligocú!“ povedalo útle dievčatko v gumených čižmách. Dupi dup! Zadupalo v mláke, až sa celá voda v nej pomiešala s hlinou a vzniklo ťažké bahno.

„Zornička!“ zavolala na dievčatko mama z malého domčeka. „Zornička, poď si zobrať pršiplášť!“

Dievčatko sa naozaj volalo Zornička. Meno dostalo podľa prvej rannej a poslednej nočnej hviezdy. Aj ono sa najradšej budilo veľmi skoro ráno a utekalo k oknu, aby svojej hviezde zamávalo: „Dobré ráno, Zornička. Ty ideš do svojej obláčikovej škôlky a mňa čaká moja záhrada. Uvidíme sa zase zajtra!“

Zornička vbehla do domu a čižmami urobila na chodbe dve veľké čiernohnedé machule.

„Pozri sa, ako to tu zase vyzerá,“ zastonala mama. Na jednej ruke hojdala Zorničkinho malého brata Filipka, ešte batola, okolo ktorého mala stále veľa práce, a druhou sa snažila poutierať z dlážky blatové jazierko. „Nemôžeš byť aspoň chvíľu v dome? To musíš stále behať po záhrade?“

„Záhradu mám najradšej na svete,“ odvetila Zornička, obliekla si pršiplášť a znova vybehla von. Hovorila úplnú pravdu. Zo všetkých miest, kde ju rodičia vzali, sa jej aj tak najkrajšia zdala ich záhrada.

Zvedavo nazerala do každého zákutia, do každej jamky a štrbiny na záhrade. Tam bolo všetko, čo Zorničku zaujímal najviac. Chrobáky, kvety, dážďovky... Nič zaujímavejšie veru ešte za celých päť rokov svojho života nevidela.

Bola jar. Z neba padal tichý dážď. Vietor nefúkal a cez oblaky sa dokonca začalo pozerat' jedným okom na svet aj slnko. Jeho lúč dopadol na egrešový krík na konci záhrady.

„Pohladím ťa aj ja, egreš,“ bežala Zornička za slnečnou rukou, spolu s ňou láskala lístky a dávala pozor na ostré trne. „Môj malý sladký krík. Budem na teba dávať pozor a v lete mi za odmenu dáš plný hrnček egrešov!“

Vedľa rástli trojfarebné ríbezle, josty a maliny, černice a hrozno. Na druhej strane vykukovali ešte vetché stromčeky, ktoré rodičia zasadili len pred rokom. Čerešňa, broskyňa, slivka. Tri staré jablone, jedna nízka hruška, orech a pri plote obrovitánska lieska.

Zornička dávala pozor, aby kríkom neublížila. Postupne prešla okolo každého, vždy sa zastavila, pohladila ho po listoch a povedala: „Ďakujem ti, že tak pekne rastieš. Prídem za tebou každý deň, aby ti nebolo smutno a aby si mi v lete dal za odmenu plný hrnček ovocia.“

Prestalo pršať a slnko sa pomaly lúčilo s dňom.

„Zajtra prídem zase,“ zamávala Zornička záhrade a vbehla do domčeka.

Dievčatko, mačiatko a malý psík

Zornička sa zobudila, keď bolo vonku ešte šero. Ihneď sa pozrela cez okno, aby zamávala svojej kamarátke hviezdíčke. Stále však bolo zamračené a aj mamka pri raňajkách Zorničke nakázala vziať si na seba pre istotu pršiplášť.

„Dobré ráno, záhrada,“ pozdravila sa Zornička, keď vybehla pred dom. Na chodníku sa leskli dažďové mláky. Vzala si vedierko, lopatku a záhradné vidly, ktoré dostala od rodičov. Boli malilinké. Vyzerali skôr ako veľká vidlička, ale pevnejšie. Presne padli do Zorničkinej rúčky.

„Tu spravíme jamu,“ vyhlásila Zornička a vydlabala lopatkou vedľa mláky jamku.

„Z tohto bude bludisko,“ pokračovala Zornička a z vydlabanej hliny urobila okolo mláky niekoľko cestičiek.

„A teraz dáme do jamy trochu vody,“ vzala vedierko, načrela do dažďovej mláky a spolu s pieskom a kamienkami, ktoré boli na zemi, preliala hnedú vodu do jamky.

„Hotovo! Teraz máme kúpalisko a k nemu kľukatú cestičku,“ tešila sa Zornička a od radosti zatlieskala zablatenými rukami, až si zafŕkala tvár a vyzerala, akoby mala pehy.

„Lenže, kto sa v ňom bude kúpať?“ obzerala sa okolo seba.

„Ja určite nie,“ ozval sa za ňou tichý hlások.

„A prečo by nie? Môžeš, sľubujem. Ale neviem, kto si! Nevidím ťa,“ postavila sa, urobila krok a ocitla sa v dome zo zelených tekvi-

cových listov. Bol v ňom patizónový gauč, tekvicový stôl a uhorkové kreslá.

Opäť začalo jemne pršať. V prítomí tekvicovej hriadky, so zelenou strechou listov nad hlavou, sa Zornička posadila na najväčší patizón.

„Počkám, kým prestane pršať. Tu nezmoknem. Ani ty nemusíš zmoknúť, keď si prídeš sadnúť ku mne. Schovám ťa pod pršiplášť,“ povedala neznámemu tvorovi, ktorý sa jej prihovril, no stále sa neukázal.

„Dobre teda, len mi musíš sľúbiť, že ma nebudeš silno stísať,“ odvetil ticho hlas a potom sa Zorničke konečne ukázalo malé chlpaté klbko. Bolo celkom mokré a veľmi ufúľané a...

„Čo si ty vlastne?“ vzala ho Zornička do rúk a posadila si ho na kolená. Pravou rukou mu dala z chvosta dolu veľkú guču blata. Z bruška mu povyberala semiačka trávy, spomedzi prstov na labkách mu vytriasla piesok, kožúšok mu opatrne očistila od chlpatých lístkov, ktoré nazberal ktovie kde, a napokon mu z hlavy opatrne odlepila obrovský bodliak.

„Ty si mačka!“ zvolala Zornička.

„Presnejšie, mačiatko,“ poopravil ju drobný tvor.

„Akú máš farbu? Také si špinavé, že to nie je vidno. Počkaj, niečo s tým urobíme,“ povedala Zornička, postavila sa a zdvihla mačiatko nad listy.

„Voda, brrr!“ prskalo mačiatko, ale Zornička ho nepustila. Nechala dážď, aby ho poumýval. Keď si ho opäť obzerala, bola veľmi prekvapená.

„Si pásikavé. Bielo-oranžové. Vyzeráš ako malý tiger.“

„Nemám rada vodu. Pusti ma, nech sa osuším,“ odvetilo mačiatko a začalo sa olizovať drapľavým jazykom.

„Lížeš si labky ako taká líza lízavá,“ smiala sa Zornička.

„Páčilo by sa mi, keby ma tak niekto volal,“ povedalo mačiatko. „Ešte nikdy som žiadne meno nedostala.“

„Tak už poď, Líza, prestalo pršať!“ volala Zornička a vybehla von z listového paláca.

Bum! Narazila priamo do ocka, ktorý sa práve vrátil z práce.

„Milá moja Zornička,“ začal. „Pretože si tak rada v záhrade, pri-niesol som ti niekoho, kto sa s tebou bude hrať. Aby ti tu nebolo smutno, keď mamka v dome stráži Filipka.“

Z tašky ocko vybral čierno-bielu flakatú guľu. Keď ju položil na zem, vystrčila najprv jedno ucho, potom druhé a nakoniec mokrým ňufákom opečiatkovala Zorničku rovno na nose.

„Volá sa Tris,“ oznámil ocko.

„Aký krásny malý psík!“ vzala ho Zornička do náruče. „Ty, ty, ty, ty, ty,“ poštek-lila ho na krku a psík veselo zaštekal. „Páči sa ti to? Budem ťa teda volať Titi,“ dodala Zornička, ktorá bola ráno v záhrade ešte celkom sama, no večer už dávala dobrú noc dvom celkom novým kamarátkam.

